Запопали якось мисливці в лісі лисицю и почали її переслідувати. Бідолашній дух у п'яти зо страху заліз. Хоч як хитрувала, в яку гущавину кидалася — не могла позбутися напасників, а вже від довгої гонитви вкрай знесилилася.

— Ох, не вірю я в порятунок! — каже собі лисиця, задихаючись.— Ноги не несуть, та ще й ліс порідшав... Надходить мені кінець! Як вигонять в чисте поле — тоді прощай, світе!

Аж раптом лисиця побачила між дерев дроворуба. Кинулась до нього, заплакала й проситься:

— Сховай мене, чоловіче добрий! Сховай, бо гоняться за мною мисливці, ось-ось настигнуть. Врятуй мене, зроби добре діло!

— Біжи в мою хатину, там тебе не знайдуть! — сказав дроворуб.— Он туди!

Помчала лисиця до хатини, вскочила в двері й зачинилася.

— Ох, не до вподоби мені схованка! — пробурмотіла.— Та що робити? Я й такої не сподівалася! Але треба поглянути, що робиться надворі. Зроблю-но я дірочку в стіні.

Розсунула вона галузки, що з них сплетено хатину, зробила шпарину, припала до неї оком і стала чекати. Серце їй калатало, дух перехоплювало, ноги підгиналися.

Аж ось за деревами показалися мисливці.

— Ой, горенько мені! — затрусилася лисиця. — Де вже там думати про порятунок!

Мисливці побачили дроворуба й спинилися. І чує лисиця, як один із них питає її рятівника:

— Ти не бачив, тут лисиця не пробігала?

— Ні, не бачив.

А сам простяг руку та й показує на хатину, де сховалася втікачка.

На щастя, мисливці не второпали того знаку чи не помітили, бо розглядалися на всі боки, поки дроворуб говорив, і одразу кинулися далі, як він замовк.

Лисиця почекала, поки вони зникли за горбом, перевела дух і думає:

"Тепер — мерщій до своєї нори!"

Відчинила двері й хотіла чкурнути геть, навіть не глянувши на дроворуба.

— Оце так! — вигукнув той.— Уже мене покидаєш? Навіть подякувати не хочеш своєму рятівникові?!

— Віддячила б я тобі щиро, якби твої руки були в згоді з твоїми словами,— відповіла лисиця й побігла геть.

Дісталася своєї нори, а лис із лисенятами вже чекають її, виглядають, хвилюються.

— Що сталося? Де ти була так довго? Ми вже хтозна-що думаємо!

— Заждіть трохи,— відказує лисиця — дайте перепочити, бо ледве дишу.

Коли лисиця прийшла до тями, вона розказала, яких жахів натерпілася. А по тій оповіді сумно додала:

— Той дроворуб спершу видався мені дуже добрим і шляхетним. Так він лагідно говорив, що хотілося слухати й слухати. Але слова його солодкі, та вчинки ганебні. А коли чиниш зле, то чого варта солодка мова? Нічого! Тож затямте, дітки: ніколи не шануватимуть того, хто каже одне, а робить інше. Бо судять про когось не за словами його, а за ділами. Як оце я суджу про дроворуба.